

have vi faaet en betydelig Indkomst- og Formueskat i vort Skattesystem, nu ere store sociale og humane Reformere sikrede, nu er den finansielle Trang, som den Gang ikke forelaa, i høj Grad til Stede, og endelig have vi nu en Regering, som Venstre med Tryghed overlader Forvaltningen af de Midler, Skatten kan indbringe. Derfor kan Venstre ogsaa nu gaa med til en Forhøjelse af Øl- og Brændevinsskatten, og deraf følger tillige, at der ikke bliver nogen Uoverensstemmelse mellem Venstres Stilling nu og Venstres Stilling den Gang.

Jeg skal derefter gøre nogle Bemærkninger til, hvad der er fremsat de foregaaende Dage, særlig af det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode). Det ærede Medlem bebrejdede Regeringen, at den ikke havde været klar over, hvor stort et Skattebeløb der skulde udskrives. Han anførte mangfoldige Eksempler paa, at Regeringen skulde have udtalt sig forskelligt om dette Spørgsmaal til forskellige Tider. Han udtalte, at der skulde være anvendt en passende Tilvænningskur overfor Befolkningen med Hensyn til de nye Skatter, og det laa i hans Ord, at det egentlig var en planmæssig Tilvænningskur, saa at man havde begyndt med næsten slet ingenting for at komme op til et meget stort Beløb. Nu skulde man naturligvis vente, at det ærede Medlem og hans Parti i hele den Tid, hvor der har været Tale om nye Skattebevillinger, havde været klar over deres egen Stilling, naar han optræder saa stærkt bebrejdende overfor Regeringspartiet, men det var ingenlunde Tilfældet.

Jeg finder det ganske naturligt, at Regeringen har udtalt sig om det Spørgsmaal med Forsigtighed, indtil man var klar over, hvor stort et Beløb der i Virkeligheden skulde udskrives, og det var netop Grunden til, at Finansministeren ikke i sidste Samling kunde fremsætte den Finansplan, som man fra vore Modstanderes Side saa stærkt krævede. Finansministeren hævdede netop som en af Hovedgrundene til, at han da ikke kunde fremsætte sin Finansplan, at man endnu ikke kunde have en fuldstændig klar Oversigt over, hvorledes det vilde stille sig med Toldindtægterne, og at man endnu ikke vidste noget om, til hvor store Besparelser der kunde naas, naar Finanslovkommissionen afgav sine Forslag. Den Gang vilde man ikke høre Tale om dette. Det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) og det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) vare overordentlig kritiske overfor Finansmini-

steren, fordi han ikke vilde komme med sin Finansplan straks, og vi hørte under Finanslovbehandlingen nu i Aar, hvorledes det ærede Medlem fra Langeland kritiserede Finansministerens Finansplan og mente, at den i Virkeligheden lige saa godt kunde være fremsat sidste Aar som i Aar. Men nu kommer det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) og giver i Virkeligheden Finansministeren Ret. Han omtalte Toldindtægterne og nævnedes, hvor vanskeligt det havde været, og hvor vanskeligt det i det hele er at skønne over, hvor store Toldindtægterne ville blive. Det er vanskeligt nu — det ærede Medlem fra Kalundborg mener, at de ere budgetterede omtrent 2 Mill. Kr. for lavt —, men hvor meget mere vanskeligt var det ikke for et Aar siden, da vi paa det Tidspunkt i endnu højere Grad end nu vare inde i Overgangsperioden fra den gamle Toldlov til den nye?

Men, som jeg sagde før, naar man fra den Side har været saa stærkt i Kritikken, skulde man have ventet, at Partiets Stilling til Størrelsen af det Skattebeløb, som skulde udskrives for at faa Balance i Statshusholdningen, maatte være konsekvent overensstemmende med dets tidligere Stilling eller dog overensstemmende fra det sidste Aar til nu. Men det er saare langt fra Tilfældet. Man har netop der svinget overordentlig stærkt. Ja, ville vi gaa 2—3 Aar tilbage, viser det sig, at det radikale Venstres Partiordfører ved Finanslovbehandlingen havde det overordentlig lyse Syn paa de finansielle Forholds Udvikling, som tidligere er blevet omtalt her i Tinget. Den Gang stod det ærede Medlem fra Ringsted og hævdede overfor daværende Finansminister Vilhelm Lassen, at vi gik lyse økonomiske Tider i Møde, og at vi udmærket godt kunde dække saavel Udgifterne til Lønningslove og Jernbanelove som Nedgangen i Toldindtægter paa de 2½ Mill. Kr. med Statens løbende Udgifter. Han udtalte den Gang følgende mindeværdige Ord, som jeg gerne vil have Lov at citere. De staa Sp. 129 i Rigsdagstidenden for 15. Oktober 1907: „Og naar dette er Tilfældet — og det er Tilfældet —, saa spørger jeg, men man vil ikke kunne give mig Svar: Hvorfor skulle vi i dette Øjeblik gaa til at bevilge nye Skatter, og hvorfor skulle vi gaa til at laane Penge til at bygge Jernbaner for, naar vi have Penge nok i vor Statskasse?“ Det ærede Medlem mente altsaa, at der var rigeligt med Penge, og vi vide alle, hvordan det ærede Medlem